

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΗ' (ΕΣΑΜΗΝΟ Α')

Σάββατο Ἀθήνα, 1 Μάη 1921

ΑΡΙΘ. 734 (ΦΥΛ. 18)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ: Στεφάνια
Κ. ΛΟΓΙΣΟΣ: Τῆς Ζωῆς καὶ τῆς Ἀγάπης
ΚΛΕΣ. ΠΑΛΛΗΣ: Ἀπροσσύς (συνέχεια).
ΨΥΧΑΡΗΣ: «Τὰ δύο τριαντάφυλλα τοῦ Χάρου»
(συνέχεια).
ΚΘΗΝΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ: Κολομπίνα
ΦΩΤΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ: Ἀπολογούμενος.
χοσάββατο.

Ο ΝΟΥΜΑΣ: Φαινόμενα καὶ πράγματα.
Κ. ΠΑΡΡΟΡΙΤΗΣ: Ἡ δύσκολη ὥρα (τέλος).
ΠΙΚΡΗΓΡΗΘΗΣ: Ἐπίγραμμα στὸ Χατζιδάκη.

ΑΠΟ ΒΔΟΜΑΔΑ ΣΕ ΒΔΟΜΑΔΑ: Νεοελληνική φιλολογία.— Ἡ Κοινὴ Γνώμη.— Τί γράφουν οἱ ἄλλοι.— Νέα βιβλία. Χωρὶς γραμματόσημο.

ΜΝΗΜΕΙΟ ΣΤΟΝ ΕΡΝΕΣΤΟ ΨΥΧΑΡΗ

Μᾶς γράφουν πὼς στὸ Βέλγιο θὰ στηθεῖ μνημεῖο στὸν ΕΡΝΕΣΤΟ ΨΥΧΑΡΗ, στὸ μέρος ἀκριβῶς ποῦ ἔπεσε ἥρωικὰ πολεμώντας γιὰ τὴ Γαλλία, καὶ πὼς τὴν τιμητικὴ προεδρεία τοῦ Κομιτάτου, ποῦ συστήθηκε γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ, τὴν πήρε ἡ Βασίλισσα τοῦ Βελγίου, καὶ τὴν τιμητικὴ προεδρεία τοῦ Κομιτάτου, ποῦ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ συστήθηκε στὴ Γαλλία, τὴν πήρε ἡ κ. Μίλλερνάν, τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ὁ Ψυχάρης, ποῦχασε καὶ τὰ δύο παι-

διά του στὸν πόλεμο, τὸν Ἐρνέστο καὶ τὸ Μιχάλη, μᾶς γράφει τὰ συγκινητικὰ τούτα λόγια! «Στὴ θλίψη μου ἀπάνω χαίρουμαι γιὰ τὸ χρυσὸ μου τὸ παιδί, ποῦ ἀξίζε τέτοια τιμὴ. Καὶ τὴν ἀξίζε ἀληθινά, γιατί ὁ γιὸς τοῦ μεγάλου Δασκάλου μας καὶ ἑγγονὸς τοῦ Ἐρνέστου Ρενάν, δὲν εἶτανε μονάχα πολεμιστῆς ἥρωικὸς μὰ καὶ ἀξίος συγγραφέας ποῦ, ἂν καὶ νέος χάρθηκε, εἶχε πάρει μὲ τὰ βιβλία του θέση ξεχωριστὴ στὰ Γαλλικὰ γράμματα.

ΣΤΕΦΑΝΙΑ

Μὲ ἀμάραντα στεφανωμένα τὰ ξανθιά σου
Κι ὀλόγουρα μογλιὰ ποῦ ἔχουν αἰχμαλωτίσει
Στὰ μεταξένια δίχτυα τους ἀπὸ τὴ δύση
Τὰ ὀλόχρυσά της κύματα καὶ ἡ ἀγκαλιά σου

Μὲ ρεῖκια καὶ ἀπὸ κυκλαμιές, χαρὲς τοῦ δάσου.
Ὀλόφορτη, ἀπ' τὸ βουνὸ εἶχαμε γυρίσει
Τὸ μαγικὸ βουνὸ ὅπου τὸ ξανθὸ μελίσσι
Τὴν καρπερὴ του κλώθει μοίρα. Τὴ χαρὰ σου,

Σπαρτάρισμα τῶν εἴκοσι καὶ δύο σου χρόνων,
Τῶν λουλουδιῶν ἐμύρωνε ἡ εὐωδία,
Ὡμέ! Τὴν ἴδια ὥρα ἐπλέκαμε τῶν πόνων

Τὸ ἀκάνθινο στεφάνι, ἐνῶ ἡ γλυκεῖα μαγεία
Τοῦ δειλινοῦ καὶ τῆς ἀγάπης τὸ μεθῆσι
Σὲ κόσμο ἀπόκοσμο μᾶς εἶχανε βυθίσει...

Λευκίδα

Ν. ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Τοῦ φίλου μου Δ. Π. Ταγκόπουλου

Ἀπόψε ἐγὼ καὶ ὁ πόνος μου, τρελλόχοιμο γιορτάσι,
Θὰ ξεφαντώσει ὁ σπαραγμὸς καὶ θὰ μεθῆσει ἡ λύπη.
Καὶ τὴν Αἰγὴ γλυκὰ γλυκὰ σὰ θὰ ροδοχαράξει
Μαὶ θὰ τὸ γιορμεύσουμε τῆς Ζήσης μας τὸ σπίτι.

Ὅλη τὴ νύχτα χόρεβεν ἀκούραστα ὁ καμὸς μου,
Κερνοῦσε ἡ λύπη κ' ἔπινε σὲ θάνατου ἕνα τάσι.
Καὶ γιὰ νὰ πειρ περισσότερο ὁ μαῦρος σπαραγμὸς μου
Τὶς φλέβες μου τὶς ἄνοιξε μ' αἷμα γιὰ νὰ χορτάσει.

Πόσο γλυκὸς ὁ πόνος μου μοῦ φαινότανταν σιμὰ σου...
Ἐνα γλυκὸ λογάκι σου, παρήγορο ἕνα χάδι
Μ' ἔκανε καὶ τὸν ξέχναγα, καὶ μὲς στὴν ἀγκαλιά σου
Ζοῦσα, θαρρεῖς, μὲς σ' ὄνειρο καὶ ὄχι σὲ κόσμο πάλι.

Μὰ τώρα ποῦ μονάχος μου στὸν κόσμο παραδέρα,
Χωρὶς γλυκὸ λογάκι σου, χωρὶς ἕνα σου χάδι,
Ἐδῶ καὶ κεῖ τὸ σύντριμμα τοῦ πόνου μου τὸ σέρνω
Καὶ προσκαλῶ σὰ λυτρωτὴ τὸ Χάρο νὰ μὲ πάρει...

Μοῖρες καλὲς ποῦ δάκατε μύριες εὐκὲς σὲ μένα,
Θλιμμένες μοῖρες καὶ ἀσπλαχνες ποῦ μοῦπατε καημούς,
—Ἄχ, τὰ καλὰ δοκίμασα—μοῦ μένει τώρα, ὦμίνα,
Νὰ δοκιμάσω τοὺς μικροὺς τῶν στεναγμῶν καρπούς.

Καὶ τώρα ποῦ δοκίμασα πρώτη φορὰ τὴ λύπη,
Μοῦ φάνηκε πὼς ξύπνησα σὲ μάτρη σκοτεινιά,
Καὶ καρτερῶ τώρα νὰ δῶ, μὲ πόνου καρδιοχτίπι
Πόσα κακὰ σοῦ μέλλονται φτωγῆ, δειλὴ καρδιά...

Βροσεύε ἐσὺ, ποῦ στερεφες, στὴν ἀγαπῆν αἰλὴ μου
Σὰ νάσουν μὲνινὰ στος γυιά καὶ γ' ἔρω σὺν πλορηψύσας.